

החיים זה לא הכל...

המשמעות שלהם חשובה יותר.

תלויה על גשר דק.

פורסם ב21 באוקטובר 2008, 19:03 בבלילי

אנשי העיר נופשים בכפר. ואנשי הכפר נופשים בעיר. ככה נעשה הצדק הפואטי בעולמנו. הגדול שומר על המולדת. האמצעי דואג באילת שיהיה לגדול על מה לשמור. ולכן, אבא אמא וילדתם נסעו לעיר הכרמל ליומיים של הפוגה משפחתית.

אז אחרי שאכלנו ושתינו ונחנו קלות. ושוב אכלנו ושתינו ונחנו קשות. החלטנו שחשוב מאד לעשות מעשה ולצאת לאויר הצח. שכן אחרת לא נדע איפה אנחנו מתחילים ואיפה ניגמר.

ה. אשת אחי. הנחשבת במשפחה למארגנת הטיולים. זו שמכירה כל נקיק וסלע בארץ. המליצה על גשר ההרפתקאות אשר בנשר. מכיוון שממילא אנחנו לא מכירים את הנקיקים התפתינו למסע.

וכך טיול משפחות. עם הדודה והדוד. והסבא והסבתא ובני הדודים. יצא לדרך.

אלא מה? אם אחת המשפחות. (מפאת כבודה לא אציין איזה, רק ארמוז ששמה דווקא הוא שם של ציפור). הגיעה לחופשתה בבגדי חמודותיה המרזים. ולסיכום המראה המרנין המירה את הקרוקס הדבוקות לה תדיר לקרסוליים בנעלי עקב חגיגיות. ואיתן. (כן ממש כך איתן!!!) היא יצאה לטיול המשפחתי. כאילו אין מחר.

וכך בעוד כל משפחות ישראל לדורותיהם. חמושים בבגדי הליכה. חולצות עליהן כיתוביות "מסע רגלי 2007" או "סמינר מדצ"ם 89". נעלי הליכה או נעלי ספורט. ותיק גב ובו מים זכים וקרים.

הסתובבה אמא אחת מוזרה. בבגדי החמודות (המרזים כן?)

ונעלי עקב. כבתוך שלה. ולהשלמת המראה גם תיק העור המעוצב באלכסון כמתבקש.

ובעוד כולם שועטים במסלול. מישהי אחת הילכה כחסידה

נתמכת בכבדות על בני משפחתה. הנאנקים מן המשא המגוחך, החגיגי והמביש יש לומר. "גברת תרגעי"

נוזף בי אחי הקטן. המתבייש באחותו הקלונסאית. אבא שלי החל לשרוק להנאתו. ולמצא ציפורים במעופן.

ואפילו לגלות הר זבל ניסתר בתוך נחל קטיע. לבסוף הוא נשבר ומציע לי הצעה מאד אטרקטיבית, את סנפירי ההתעמלות שלו מידה ארבעים ומשהו. אני מתפתה דווקא לומר כן. אבל מראהו של אבי בנעלי עקב מידה 37 נראה לי אפעס לא כל כך נעים. אז אני מסרבת בתוגה קלה.

גולת המסלול הינה שני גשרים תלויים מעל הנחל שכאשר חוצים אותם הם מטלטלים קלות מצד לצד. חווייה

מענגת לילדים ולהוריהם. אך חווייה מטלטלת במובן השלילי לעקבית החגיגית. "אלוהים" אני מתפללת

באדיקות. "הצלת אותי מהסרטן. לא תציל אותי מפילה לתהום???" ובעוד חיי בסכנה. הילדים חוצים את

הגשר בריצה מתענגים על הטלטלות שהם יוצרים.

עוברים ושבים מסתכלים עלי בתדהמה. אתם מכירים אותה. התדהמה הזו שגם אני ואתם תמיד מסתכלים

על איזה מגונדרונה שבחרה כך לצאת למסע.

הגשר מסתיים. ומסביב לנחל מחכה עוד אחד. יפה כמו הראשון. "הוי" אני אומרת בקול רם וצלול. "האלרגיה

של ח' ממש בשיאה" ואגב כך דוחפת לח' ההמום טישו ממוחזר.

"אנחנו חייבים לנסוע הבייתה".

המשפחה המבווישת מהנהנת בראשה. שמחה דווקא להפטר מן הדודה המצחיקה על הגשר. "אתם באמת

חייבים" אומרים כולם פה אחד. ורק היה חסר שירימו אותי מן הסלעים וישאו אותי אל המכונית, תוך כדי

נפנוף ידיים אסרטיבי.

בשארית כוחותי אני מדדה על סנדלי העקב היוקרתיים. שפעם היה צבעם לבן, ועורר תשומת לב מן הסיבות

הנכונות.

אלוהים אדירים, באמת כל המשפחה מחכה שאכנס למכונית

ואעלים את הבושה. "את בטוחה שרעיון הטיול לירושלים יהיה בסדר?" שואלת אשת אחי אשר מארגנת טיול

משפחתי רב פעילויות בקרוב. "אני לא יודעת מה עם השאר" אני עונה תוך כדי מעוף הסנדל מרגלי. "אבל אנחנו? משפחה מתורגלת בטיולים. כך שאין לך מה לדאוג בקשר אלינו". וכדי לגבות את דברי אני חובטת בסחבקות טיולית על כתפה.
מבטה המודאג. דווקא מרמז לי שהיא ברגע זה בדיוק החלה לדאוג.

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג](#) - החיים זה לא הכל...